

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 17/19
Λουξεμβούργο, 26 Φεβρουαρίου 2019

Αποφάσεις στις υποθέσεις T-679/16, Athletic Club κατά Επιτροπής και
T-865/16, Fútbol Club Barcelona κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο της ΕΕ ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία χαρακτηρίστηκε ως κρατική ενίσχυση το φορολογικό καθεστώς τεσσάρων ισπανικών επαγγελματικών ποδοσφαιρικών συλλόγων

Όλοι οι ισπανικοί επαγγελματικοί αθλητικοί σύλλογοι υποχρεώθηκαν να μετατραπούν σε αθλητικές ανώνυμες εταιρίες (στο εξής: ΑΑΕ) με νόμο του 1990, προκειμένου να ενθαρρυνθεί η πιο υπεύθυνη διαχείριση της δραστηριότητάς τους. Προβλεπόταν ωστόσο μία εξαίρεση: οι επαγγελματικοί αθλητικοί σύλλογοι που εμφάνιζαν κέρδη κατά τις τελευταίες οικονομικές χρήσεις πριν από τη θέσπιση του νόμου μπορούσαν να συνεχίσουν να λειτουργούν υπό τη μορφή αθλητικού σωματείου. Τέσσερις ισπανικοί επαγγελματικοί ποδοσφαιρικοί σύλλογοι –συγκεκριμένα, οι ομάδες Fútbol Club Barcelona (Βαρκελώνη), Club Atlético Osasuna (Παμπλόνα), Athletic Club (Μπιλμπάο) και Real Madrid Club de Fútbol (Μαδρίτη)– έκαναν χρήση της εξαίρεσης αυτής. Κατόπιν τούτου, ως νομικά πρόσωπα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, και εν αντιθέσει προς ό,τι ίσχυε για τις ΑΑΕ, υπήχθησαν σε καθεστώς βάσει του οποίου εφαρμοζόταν επί των εσόδων τους ειδικός φορολογικός συντελεστής, ο οποίος παρέμενε, έως το 2016, χαμηλότερος από τον αντίστοιχο για τις ΑΑΕ.

Με απόφαση του 2016¹, η Επιτροπή έκρινε ότι η Ισπανία είχε θεσπίσει παρανόμως ενίσχυση υπό τη μορφή φορολογικού πλεονεκτήματος υπέρ των τεσσάρων προαναφερθέντων επαγγελματικών ποδοσφαιρικών συλλόγων. Κατά την Επιτροπή, το εν λόγω καθεστώς δεν συμβιβαζόταν με την εσωτερική αγορά. Κάλεσε, συνεπώς, την Ισπανία να θέσει τέρμα σε αυτό και να ανακτήσει με τρόπο άμεσο και αποτελεσματικό από τους δικαιούχους το ποσό της ενίσχυσης που χορηγήθηκε.

Η Fútbol Club Barcelona και η Athletic Club προσέβαλαν την απόφαση της Επιτροπής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με τη σημερινή του απόφαση στην υπόθεση T-865/16, Fútbol Club Barcelona κατά Επιτροπής, **το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής**. Αντιθέτως, απορρίπτει την προσφυγή της Athletic Club στην υπόθεση T-679/16.

Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει κατ' αρχάς ότι η εξέταση ενός καθεστώτος ενισχύσεων πρέπει να αφορά και τις διάφορες συνέπειές του, τόσο τις ευνοϊκές όσο και τις δυσμενείς για τους δικαιούχους, εφόσον ο διφορούμενος χαρακτήρας του προβαλλόμενου πλεονεκτήματος προκύπτει από τα ίδια τα χαρακτηριστικά του καθεστώτος.

Το Γενικό Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η ουσία του μέτρου που ελέγχεται με την προσβαλλόμενη απόφαση έγκειται στον περιορισμό του προσωπικού πεδίου εφαρμογής του φορολογικού καθεστώτος των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα στον χώρο του επαγγελματικού αθλητισμού στην Ισπανία, ως είχε κατά τη θέσπιση του νόμου του 1990. Εξετάζει, ως εκ τούτου, αν η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς ότι το φορολογικό καθεστώς των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, στο σύνολό του, είχε ως αποτέλεσμα να περιέρχονται

¹ Απόφαση (ΕΕ) 2016/2391 της Επιτροπής, της 4ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.29769 (2013/C) (πρώην 2013/NN) που χορήγησε η Ισπανία υπέρ ορισμένων ποδοσφαιρικών συλλόγων (ΕΕ 2016, L 357, σ. 1)· βλ. IP της Επιτροπής [IP/16/2401](https://ec.europa.eu/competition/ip/16/2401).

οι δικαιούχοι του σε πιο πλεονεκτική κατάσταση από εκείνη στην οποία θα βρίσκονταν αν έπρεπε να λειτουργούν υπό τη μορφή ΑΑΕ.

Το Γενικό Δικαστήριο παρατηρεί ότι, όπως είχε επισημάνει η Επιτροπή με την απόφασή της, στους τέσσερις δικαιούχους του επίδικου καθεστώτος εφαρμοζόταν, από το 1990 έως το 2015, ονομαστικός φορολογικός συντελεστής ο οποίος ήταν προτιμησιακός σε σχέση με τον ισχύοντα για τους συλλόγους που λειτουργούσαν υπό τη μορφή ΑΑΕ.

Εντούτοις, η εξέταση του πλεονεκτήματος που απορρέει από τον ευνοϊκό συντελεστή δεν μπορεί να διαχωριστεί από την εξέταση των υπολοίπων συνιστωσών του φορολογικού καθεστώτος των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα. Επ' αυτού, το Γενικό Δικαστήριο τονίζει ιδίως ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία την οποία διεξήγαγε η Επιτροπή, η Real Madrid Club de Fútbol είχε αναφέρει ότι η έκπτωση φόρου για την επανεπένδυση έκτακτων κερδών ήταν μεγαλύτερη για τις ΑΑΕ απ' ό,τι για τα νομικά πρόσωπα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα. Ο σύλλογος της Μαδρίτης είχε υποστηρίξει ότι η έκπτωση αυτή μπορούσε να είναι πολύ σημαντική λόγω της πρακτικής των μεταγραφών, αφού τα κέρδη ήταν δυνατό να επανεπενδυθούν προς απόκτηση νέων παικτών, και είχε ισχυριστεί ότι, μεταξύ 2000 και 2013, το φορολογικό καθεστώς των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα υπήρξε για την ίδια «σημαντικά δυσμενέστερο» σε σύγκριση με το καθεστώς των ΑΑΕ.

Η Επιτροπή, παρά ταύτα, δεν είχε δεχθεί ότι το σχετικό πλεονέκτημα εκ του υψηλότερου ανώτατου ορίου φορολογικών εκπτώσεων το οποίο ίσχυε για τις ΑΑΕ αντιστάθμιζε τον προτιμησιακό συντελεστή φορολογίας των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, με την αιτιολογία, ειδικότερα, ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι αυτό το σύστημα φορολογικών εκπτώσεων «είναι κατ' αρχήν και μακροπρόθεσμα περισσότερο ευνοϊκό». Κατά το Γενικό Δικαστήριο όμως, η Επιτροπή, η οποία έφερε το βάρος αποδείξεως της ύπαρξης πλεονεκτήματος εκ του φορολογικού καθεστώτος των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υφίστατο τέτοιο πλεονέκτημα μόνον εφόσον αποδείκνυε, εντός των ορίων των υποχρεώσεων έρευνας που υπέχει, ότι η επιβολή λιγότερο ευνοϊκού ανώτατου ορίου στις φορολογικές εκπτώσεις υπέρ των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, σε σχέση με τις εκπτώσεις υπέρ των ΑΑΕ, δεν αντιστάθμιζε το πλεονέκτημα που απέρρεε από τον χαμηλότερο ονομαστικό φορολογικό συντελεστή.

Η Επιτροπή στηρίχθηκε επίσης σε αριθμητικά στοιχεία που περιέχονταν σε μια μελέτη την οποία προσκόμισε η Ισπανία κατά τη διοικητική διαδικασία. Βασισόμενη σε αυτά κατέληξε ότι, για την πλειονότητα των οικονομικών χρήσεων που ελήφθησαν υπόψη, η πραγματική φορολογία των επαγγελματικών ποδοσφαιρικών συλλόγων ως νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ήταν χαμηλότερη από εκείνη των αντίστοιχων συλλόγων οι οποίοι υπάγονταν στο γενικό φορολογικό καθεστώς. Πλην όμως, τα αριθμητικά αυτά στοιχεία αναφέρονταν σε συγκεντρωτικά δεδομένα, για όλους τους τομείς και τις επιχειρήσεις, και κάλυπταν μόνον τέσσερις οικονομικές χρήσεις, ενώ η εφαρμογή του επίδικου καθεστώτος εκτεινόταν χρονικά από το 1990 έως το 2015. Το Γενικό Δικαστήριο συνάγει εκ των ανωτέρω το συμπέρασμα ότι **η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.**

Το Γενικό Δικαστήριο ελέγχει εν συνεχεία αν, παρά το σφάλμα αυτό, η Επιτροπή μπορούσε να στηριχθεί αποκλειστικώς στα δεδομένα τα οποία δόθηκαν από το Βασίλειο της Ισπανίας, προκειμένου να διαπιστώσει ότι υπήρχε πλεονέκτημα. Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι τα δεδομένα αυτά έπρεπε να αντιπαραβληθούν με άλλα πραγματικά στοιχεία τα οποία τέθηκαν υπόψη της Επιτροπής, όπως εκείνα που προσκόμισε η Real Madrid Club de Fútbol προκειμένου να αποδείξει πόσο σημαντικές είναι για τους επαγγελματικούς ποδοσφαιρικούς συλλόγους οι φορολογικές εκπτώσεις, σε συνδυασμό με την πρακτική των μεταγραφών παικτών. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, τούτο σημαίνει ότι η Επιτροπή διέθετε, κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασής της, στοιχεία που αναδείκνυαν την ιδιαιτερότητα του συγκεκριμένου τομέα λόγω της σημασίας των φορολογικών εκπτώσεων, όπερ θα έπρεπε να της δημιουργήσει αμφιβολίες ως προς το αν ήταν δυνατό να ισχύουν για τον τομέα αυτόν οι διαπιστώσεις οι οποίες είχαν γίνει, βάσει συγκεντρωτικών στοιχείων για όλους τους τομείς, αναφορικά με την πραγματική φορολογία των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και των υποκείμενων στο γενικό καθεστώς φορέων αντιστοίχως. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι **η Επιτροπή δεν**

απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι το επίδικο μέτρο παρείχε πλεονέκτημα στους δικαιούχους.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησώς της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το πλήρες κείμενο των αποφάσεων ([T-679/16](#) και [T-865/16](#)) είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση των αποφάσεων διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106